

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci navrhovateľa **I.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. M., advokátom v B., proti odporcovi **J.**, advokátovi so sídlom v P., správcovi konkurznej podstaty úpadcu D., a.s. v konkurze, B., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 10 C 54/2001, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2007, sp. zn. 4 Co 166/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2007, sp. zn. 4 Co 166/2006 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 10 C 54/2001-128 tak, že návrh zamietá a v súvisiacom výroku o trovách konania, **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 2. februára 2006, č.k. 10 C 54/2001-128 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume 203 361 Sk brutto a náhradu trov právneho zastúpenia 80 183 Sk na účet právneho zástupcu navrhovateľa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zastavil a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok 9 132 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že čiastočným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 22. januára 2004 č.k. 10 C 54/2001-67 bolo rozhodnuté o neplatnosti skončenia pracovného pomeru navrhovateľa, čím bol vyriešený základ jeho

nároku na náhradu mzdy. Keďže navrhovateľ listom z 18. septembra 2001 oznámil odporcovi nesúhlas s okamžitým skončením pracovného pomeru dňom 14. septembra 2001, vznikol mu nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku. Za obdobie od 15. septembra 2001 do 31. októbra 2001 náhradu mzdy navrhovateľovi nepriznal, pretože v tomto období bol práceneschopný a boli mu vyplácané dávky nemocenského poistenia; za obdobie 4 mesiace a 15 dní priznal mu náhradu mzdy vo výške 203 361 Sk brutto. Námietku odporcu, že navrhovateľ skončil pracovný pomer dohodou dňom odchodu do starobného dôchodku považoval za účelovú, keď žiaden úkon smerujúci k skončeniu pracovného pomeru alebo uzatvoreniu dohody nezistil. Odchod navrhovateľa do dôchodku bol výsledkom splnenia predpokladov zákona na priznanie tejto dávky (starobného dôchodku), došlo k nemu pod tlakom udalostí predchádzajúcich žiadosti o dôchodok ako aj hendikepom navrhovateľa z dôvodu jeho veku a časovej tiesne pri hľadaní si nového zamestnania za účelom zabezpečenia rodiny. V časti o zaplatenie úrokov z omeškania, súd, vzhľadom na späťvzatie návrhu navrhovateľom, v tejto časti konanie zastavil (§ 96 O.s.p.). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu rozsudkom z 27. júna 2007, sp. zn. 4 Co 166/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej zmenil tak, že návrh zamietol. Výrok o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok zrušil. Odporcovi nepriznal náhradu trov. Poukázal na § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce v znení platnom do 1. apríla 2002 (ďalej len „ZP“), v zmysle ktorého v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru so zamestnancom zo strany zamestnávateľa patrí zamestnancovi pri splnení zákonných predpokladov, jedným z ktorých je aj trvanie zamestnanca na ďalšom zamestnávaní náhrada mzdy. Účelom náhrady mzdy poskytovanej podľa tohto ustanovenia je reparovanie ujmy, ktorú zamestnanec utrpel v dôsledku toho, že zamestnávateľ mu po neplatnom skončení pracovného pomeru prestal v rozpore s § 35 ods. 1 písm. a/ ZP prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy napriek tomu, že zamestnanec trval na ďalšom zamestnávaní a bol ochotný a schopný prácu podľa pracovnej zmluvy vykonávať. Ak sa však zamestnanec, ktorý spĺňa predpoklady pre vznik nároku na starobný dôchodok, rozhodne o túto dávku dôchodkového poistenia požiadať a starobný dôchodok je mu priznaný, stráca nárok na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 ZP aj napriek tomu, že po skončení pracovného pomeru trval na ďalšom zamestnávaní, pričom dôvody, pre ktoré sa zamestnanec rozhodol požiadať o starobný dôchodok, nie sú rozhodujúce. Podľa názoru odvolacieho súdu podstatné je, že zamestnanec nemôže za súčasného poberania starobného dôchodku naďalej

vykonávať u zamestnávateľa prácu podľa pracovnej zmluvy, nakoľko by to bolo v rozpore s § 98 ods. 1 zákona č. 100/1988 Z.z. v znení zmien neskorších predpisov. Zamestnanec nemá nárok na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 ZP ani vtedy, ak nie je schopný vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy v dôsledku pracovnej neschopnosti, kedy mu prislúcha nemocenské. V danej veci právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2002 č.k. 10 C 54/2001-67 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 4. decembra 2003 č.k. 9 Co 103/2003, ktorým bolo okamžité skončenie pracovného pomeru zo 14. septembra 2001 podľa § 53 ods. 1 písm. b/ ZP určené za neplatné, by inak bol základom pre nárok na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 ZP. V konaní však bolo preukázané, že navrhovateľ po doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru odporcom dňa 14. septembra 2001, zostal práceneschopným (od 15. do 31. októbra 2001), za toto obdobie poberal nemocenské dávky, z ktorého dôvodu mu za toto obdobie náhrada mzdy podľa § 61 ods. 1 ZP nepatriła. V septembri 2001 požiadal o priznanie starobného dôchodku, ktorý mu bol od 1. októbra 2001 aj priznaný. Z tohto dôvodu neboli splnené predpoklady pre priznanie náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, nakoľko v zmysle zákona č. 100/1988 Zb. nebol možný súbeh pracovného pomeru a dôchodku. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej ako vecne nesprávny podľa § 220 O.s.p. zmenil a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Výrok o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok podľa § 221 ods. 1 O.s.p. zrušil z dôvodu, že navrhovateľ bol v konaní od poplatkovej povinnosti oslobodený (§ 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov) a odporca bol v konaní úspešný. O náhrade trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, úspešnému v konaní, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom názore, spočívajúcom v nesprávnej aplikácii ako aj výklade ustanovenia § 98 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v spojení s § 61 ods. 1 ZP. Ustanovenie § 98 zákona č. 100/1988 Zb., jednoznačne uvádza taxatívne prípady, kedy sa osobe bez ohľadu na vznik jej nároku na starobný dôchodok, tento nevypláca, pričom jedným z prípadov je doba ďalšieho zamestnania, kde sa samozrejme predpokladá, že takejto osobe sa vypláca mzda. Právna úprava obsiahnutá v tomto ustanovení upravuje len tie prípady, kedy sa starobný dôchodok

nevypláca, pričom ani zo znenia zákona ani z jeho výkladu nevyplýva záver krajského súdu, že vyplatením dôchodku zaniká nárok na vyplatenie mzdy, nehovoriac o tom, že v danom prípade sa jedná o náhradu mzdy, ktorý pojem nemožno stotožniť s pojmom mzda. V zmysle tohto ustanovenia platí len to, že po dobu ďalšieho zamestnania sa dôchodok nevypláca a v tejto súvislosti poukázal na súvisiace ustanovenie § 96 zákona č. 100/1988 Zb., ktoré odvolací súd neposudzoval, čo zrejme viedlo k nesprávnemu právnemu záveru. Podľa § 96 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. platí, že ak zanikol nárok na dávku alebo ak sa zistí, že dávka sa priznala neprávom, dávka sa odníme. V súvislosti s ustanovením § 98 uvedeného zákona potom v prípade, ak sa zistí, že navrhovateľ za obdobie, za ktoré mu bola priznaná náhrada mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru poberal starobný dôchodok, tak za uvedené obdobie mu môže byť uvedená dávka odňatá. Vychádzajúc z uvedeného, v prípade existencie oprávneného nároku na náhradu mzdy, nie je možné navrhovateľovi toto právo uprieť s poukazom na poberanie starobného dôchodku, keďže takýto postup nemá oporu v zákone (právna úprava takéhoto postupu absentuje), ale v prípade priznania nároku na náhradu mzdy, je možné zákonnou cestou odňať navrhovateľovi nárok na starobný dôchodok za uvedené obdobie. Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Stotožnil sa so záverom odvolacieho súdu, že ak zamestnanec, ktorý spĺňa predpoklady pre vznik nároku na starobný dôchodok, rozhodne sa o túto dávku dôchodkového poistenia požiadať a starobný dôchodok je mu priznaný, stráca nárok na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 ZP. Zamestnanec nemôže za súčasného poberania starobného dôchodku vykonávať u zamestnávateľa prácu podľa pracovnej zmluvy, nakoľko by to bolo v rozpore s § 98 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov. Poskytnutie náhrady mzdy a starobného dôchodku za to isté obdobie by bolo v rozpore s citovaným ustanovením a navrhovateľ by bol zvýhodnený voči ostatným poberateľom starobných dôchodkov, ktorým zákon zakazoval počas poberania starobného dôchodku vykonávať u zamestnávateľa prácu podľa pracovnej zmluvy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom

(§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba zrušiť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Prejednávanú veci treba posudzovať vzhľadom k tomu, že odporca rozviazal pracovný pomer s navrhovateľom okamžitým skončením pracovného pomeru zo 14. septembra 2001, ktoré mu bolo v ten deň aj doručené, podľa zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce v znení účinnom do 1. apríla 2002 (ďalej len „Zák. práce“).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ žiadnu z týchto väd ani inú vadu konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p. preto nie je daný.

Dovolací súd ďalej posudzoval opodstatnenosť dovolacej námietky, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

So zreteľom na predmet daného dovolacieho konania, ktorý vymedzil dovolateľ uplatnením a formulovaním dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p), posudzoval dovolací súd správnosť právnych záverov odvolacieho súdu v otázke existencie nároku na náhradu mzdy v zmysle § 61 ods. 1 Zák. práce v súvislosti s poberaním starobného dôchodku navrhovateľom v období, za ktoré mu vznikol nárok na náhradu mzdy v zmysle tohto ustanovenia.

Podľa § 61 ods. 1 Zák. práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď, alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

Nároky účastníkov z neplatného rozviazania pracovného pomeru sa riadia ustanoveniami § 61 - § 64 Zák. práce, ktoré upravujú práva a povinnosti účastníkov pracovného pomeru v období, v ktorom sú ich vzťahy sporné v dôsledku rozviazania pracovného pomeru, ktoré urobil jeden účastník pracovného pomeru a ktorého platnosť druhý účastník neuznáva, a v ktorom je neistota, či pracovný pomer účastníkov skutočne skončil (podľa urobeného rozviazania pracovného pomeru), alebo či bude (môže) pokračovať. Ak bola neplatnosť rozviazania pracovného pomeru určená právoplatným súdnym rozhodnutím a ak trvá pracovný pomer účastníkov naďalej, je tým stav neistoty vo vzťahoch účastníkov pracovného pomeru odstránený, ich vzťahy sa preto po právoplatnosti rozhodnutia riadia opäť len pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi. Pracovný pomer účastníkov, ako vyplýva z vyššie uvedeného ustanovenia naďalej trvá len vtedy, ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. Ak netrvá zamestnanec na ďalšom zamestnávaní, nastáva, hoci bola právoplatným rozhodnutím súdu vyslovená neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, právna fikcia rozviazania pracovného pomeru dohodou (§ 61 ods. 3 Zák. práce). Pretože zmyslom ustanovení §§ 61 - 64 Zák. práce je upraviť vzťahy účastníkov pracovného pomeru práve v období neistoty o ďalšom trvaní pracovného pomeru, je z hľadiska § 61 ods. 1 Zák. práce rozhodujúci stav, aký tu bol v čase vyhlásenia (vydania) rozhodnutia o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, teda okolnosť, či v tomto čase zamestnanec trval alebo netrval na ďalšom zamestnávaní. Len

v prípade, že zamestnanec v tomto čase netrval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, nastáva právna fikcia skončenia pracovného pomeru dohodou podľa § 61 ods. 3 Zák. práce.

Základným a rozhodujúcim predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je teda neplatnosť tohto rozviazania pracovného pomeru, to znamená, že výpoveď, okamžité zrušenie pracovného pomeru alebo zrušenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe sú z hľadiska § 61 ods. 1 Zák. práce neplatné len vtedy, ak ich neplatnosť bola určená právoplatným rozhodnutím súdu.

Z hľadiska skutkového stavu bolo zistené, že navrhovateľ po doručení okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo 14. septembra 2001, listom z 18. septembra 2001 oznámil odporcovi, že nesúhlasí so skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní. V období od 15. októbra do 31. októbra 2001 bol navrhovateľ práceneschopný, v septembri 2001 požiadal o starobný dôchodok, ktorý mu bol priznaný od 1. októbra 2001. Návrhom na začatie konania doručeným súdu 5. októbra 2001 sa navrhovateľ domáhal 1/ určenia neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo 14. septembra 2001 a 2/ náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 16. októbra 2001 do 4. marca 2002 (t.j. do vyhlásenia konkurzu na odporcu). Čiastočným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2002, č.k. 10 C 54/2001-67 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 4. decembra 2003, sp. zn. 9 Co 103/2003 bolo okamžité zrušenie pracovného pomeru určené za neplatné; rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 22. januára 2004.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade mzdy vychádzal z uvedeného právoplatného rozsudku o určení neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru, ktorým je vyriešený základ pre nárok na náhradu mzdy v zmysle § 61 ods. 1 Zák. práce. Navrhovateľovi priznal náhradu mzdy za ním požadované obdobie 4 mesiacov a 15 dní vo výške 203 361 Sk, za obdobie práceneschopnosti od 15. do 31. októbra 2001 mu náhradu mzdy nepriznal, pretože v tomto období poberal dávky nemocenského poistenia.

Krajský súd, ktorý zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrh na náhradu mzdy zamietol, na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že nie sú splnené predpoklady pre

priznanie náhrady mzdy navrhovateľovi z neplatného rozviazania pracovného pomeru (napriek právoplatnému rozsudku, ktorým bolo okamžité zrušenie pracovného pomeru určené za neplatné) podľa § 61 ods. 1 Zák. práce z dôvodu, že navrhovateľ poberal starobný dôchodok od 1. októbra 2001, nakoľko v zmysle zákona č. 100/1988 Zb. nebol možný „súbeh pracovného pomeru a starobného dôchodku“.

Dovolací súd právny záver odvolacieho súdu nepovažuje za správny pre jeho predčasnosť. Pre posúdenie dôvodnosti nároku navrhovateľa na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru podľa § 61 ods. 1 Zák. práce je významné najmä to, či navrhovateľ po doručení okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo 14. septembra 2001 svoje stanovisko, že trvá na ďalšom zamestnávaní zmenil, či nezmenil, prípadne či došlo k inej skutočnosti, ktorá by trvanie nároku podľa § 61 ods. 1 Zák. práce vylučovala (napr. dohoda o skončení pracovného pomeru v súvislosti s podaním žiadosti o priznanie starobného dôchodku) ako už bolo vyššie uvedené, rozhodujúci v tomto smere je stav v čase vyhlásenia (vydania) rozhodnutia o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, teda okolnosť, či v tejto dobe zamestnanec trval na ďalšom zamestnávaní, bol schopný a ochotný prácu vykonávať, alebo netrval na ďalšom zamestnávaní. Samotná okolnosť, že navrhovateľovi, ktorý spĺňal podmienky nároku na starobný dôchodok a na jeho žiadosť mu bol od 1. októbra 2001 starobný dôchodok aj priznaný, neznamená bez ďalšieho, že na ďalšom zamestnávaní netrvá, najmä za situácie, ak listom z 18. septembra 2001 (doposiaľ nebolo v konaní zistené, kedy toto oznámenie bolo doručené odporcovi) oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní a v konaní doposiaľ nebolo preukázané, že by svoje stanovisko v tomto smere zmenil.

Pretože rozhodujúcim je prejav vôle zamestnanca vo vzťahu k ďalšiemu zamestnávaniu, odvolací súd pre svoj záver, že navrhovateľovi, ktorý poberal od 1. októbra 2001 starobný dôchodok, náhrada mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru nepatrí, nemal dostatok skutkových zistení, z ktorého dôvodu, ako už bolo vyššie uvedené, jeho záver sa javí predčasný. Za tým účelom bude potrebné v ďalšom konaní ustáliť, k čomu smeroval prejav vôle navrhovateľa jednak v oznámení z 18. septembra 2001 zaslanom odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, ako aj pri podávaní žiadosti o dôchodok, prípadne zistiť aj zo samotnej žiadosti (zadovážením zo sociálnej poisťovne), či jeho úmysel smeroval ku skončeniu pracovného pomeru u odporcu, prípadne či aj v žiadosti neuviedol, že je v pracovnom spore s odporcom a trvá na ďalšom zamestnávaní. Až po objasnení uvedených

okolností bude možné jednoznačne ustáliť, k čomu smerovala vôľa navrhovateľa, teda či jeho rozhodnutie smerovalo k tomu, že zdrojom jeho príjmov nebude naďalej mzda u zamestnávateľa ale priznaný starobný dôchodok; v takom prípade by zrejme nemal odo dňa, kedy mu bol dôchodok priznaný, ani nárok na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 Zák. práce. Pokiaľ bude po doplnení dokazovania preukázané, že jeho vôľa smerovala k tomu, že mal záujem naďalej pracovať u odporcu v pracovnom pomere na dobu neurčitú s tým, že naďalej zdrojom jeho príjmov bude mzda za vykonanú prácu u doterajšieho zamestnávateľa, nárok na náhradu mzdy treba považovať za dôvodný.

Dovolací súd v tejto súvislosti zároveň považuje za potrebné poukázať na § 98 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ktorý platil v čase vzniku nároku navrhovateľa na starobný dôchodok), podľa ktorého starobný dôchodok sa nevypláca po dobu ďalšieho zamestnania po vzniku nároku na tento dôchodok a po dobu počas pracovnej neschopnosti, po ktorú sa oprávnenému poskytuje nemocenské alebo plat, alebo služobný príjem podľa osobitného predpisu, pokiaľ sa ďalej neustanovuje inak (ods. 1). Ak občan vykonáva zamestnanie dojednané po dobu najviac jedného roka, starobný dôchodok sa vypláca, a to aj za dobu, keď mu patrí nemocenské z toho zamestnania (ods. 2 veta prvá).

Citované ustanovenie upravuje podmienky, za ktorých nedôjde k výplате dávky starobného dôchodku. Pokiaľ chcela poistená osoba, ktorej bol priznaný starobný dôchodok, naďalej poberať príjmy zo zárobkovej činnosti, bola limitovaná zákonnými podmienkami požadujúcimi existenciu pracovnoprávneho vzťahu uzavretého na dobu určitú.

So zreteľom na uvedené podľa názoru dovolacieho súdu nemožno prisvedčiť správnosti záveru, ku ktorému dospel odvolací súd, že nie sú splnené predpoklady pre náhradu mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru z dôvodu poberania starobného dôchodku v období, za ktoré navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 Zák. práce, pretože zákonom č. 100/1988 Zb. „súbeh pracovného pomeru a starobného dôchodku vylučoval“. Je už potom vecou sociálnej poisťovne, prípadne opätovne posúdiť (§ 96 zákona č. 100/1988 Zb.), či v tomto období trval nárok na výplatu starobného dôchodku, ktorý navrhovateľovi vznikol splnením podmienok pre priznanie starobného dôchodku (dovŕšenie veku, počet odpracovaných rokov, skončenie pracovného pomeru uzavretého na dobu neurčitú).

Z uvedených dôvodov vyššie je zrejmé, že navrhovateľ dovolaním opodstatnene napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zrušil podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. októbra 2008

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková